

Отмяна на постановено неприсъствено решение

Таня Панайотова Градинарова

Repeal of a judgment by default: With the entry into force of the effective Civil Procedure Code (CPC) on 01.03.2008 a new institute has been introduced in the Bulgarian civil procedure legislation – the one of the judgment by default and the defense therein, which proves to be a challenge to both theory and practice concerning the effective CPC. The specifics of the judgment by default are reflected also by the specific ways for defense against such judgment. In view of the above, the clarification of the substance and the character of the procedure for defense against judgments by default shall be of significance for the application of the effective CPC. The present report aims at setting forth some of the problems of the procedure on repeal of judgments by default, in the light of the concise regulation of the provision of Art. 240 of CPC and making a brief review of the court practice on the application thereof, as shall also make some *de lege ferenda* suggestions.

Key words: judgment by default; repeal of judgment by default; ways for defense against judgment by default; procedure on repeal of judgment by default.

ВЪВЕДЕНИЕ

С влизането в сила на действащия Граждански процесуален кодекс (ГПК) на 01.03.2008 г. в българското гражданско процесуално право, чрез текстовете на чл. 238 до чл. 240 от ГПК, се въведе нов институт – този на неприсъственото решение и защитата срещу него, който представлява предизвикателство както за теорията, така и за практиката по прилагане на ГПК. Въпреки, че на българското гражданско процесуално право са познати както институтите на задочното решение⁴¹, така и на неприсъственото решение⁴², анализът на действащата регламентация на института води до извода, че уредбата му се различава както от историко-правно познатите форми, така и от действащите в другите държави подобни институти.

Спецификата на неприсъствените решения намира израз и в особените средства за защита срещу тях. Ето защо изясняването на същността и характера на производствата по защита срещу неприсъственото решение са от значение за приложението на действащия ГПК. Настоящият доклад има за цел да постави на дискусия някои от проблемите на производството по отмяна на неприсъственото решение, предвид лаконичната му регламентация в разпоредбата на чл.240 от ГПК .

ИЗЛОЖЕНИЕ

1. Общи положения: За разлика от защитата срещу класическото присъствено решение, на която са посветени дял II, глава XX (въззивно обжалване), глава XXII (касационно обжалване) и глава XXIV(отмяна на влезли в сила решения), защитата срещу постановено неприсъствено решение е уредена само в разпоредбата на чл. 240 от ГПК.

Като правило, неприсъственото решение е само първоинстанционно, постановява се при особени предпоставки, които по хипотеза изключват състезателно производство, поради което логично то не подлежи на обжалване – чл. 239, ал. 4 от ГПК.

Особеностите на неприсъственото решение се състоят в облекчената процедура на неговото постановяване, в особеност на неговите мотиви (чл. 239, ал.2 от ГПК), както и в неговия режим на необжалваемо решение.

2. Кратък историко-правен и сравнително-правен преглед:

⁴¹ Уредено в Закона за гражданското съдопроизводство (ЗГС) от 1892 г. в чл.чл.647-653.

⁴² Закон за гражданското съдопроизводство (ЗГС) от 1930 г.,чл.чл.464-470.

Чуждите законодателства, които познават института на неприсъственото решение, също предвиждат, че то е необжалваемо, като предоставят правото на за-сегнатата от него страна да иска отмяната му от постановилия го съд – т.нар. отзив (relief, opposition). Германският гражданско-процесуален кодекс предвижда като средство за защита срещу неприсъственото решение възражението(оспорването) му пред постановилия го съд, което, ако е допустимо, по силата на изрична правна норма води до възобновяване на производството в същото процесуално положение, в което се е намирало преди постановяване на неприсъственото решение⁴³. Допустимото възражение(оспорване)препятства силата на пресъдено нещо на неприсъственото решение, без да засяга принудителното изпълнение, предприето въз основа на него⁴⁴. Като правило, облекчената процедура, по която се постановява неприсъственото решение, води и до облекчена възможност то да бъде атакувано чрез възражение(оспорване) пред постановилия го съд.⁴⁵

Институтът на задочното решение е свързан с правото на отзив срещу него пред постановилия го съд⁴⁶, каквато процедура е позната и на ЗГС от 1892 г. Със Закона за изменение на ЗГС от 1897 г. това защитно средство се отменя, като се въвежда касационен ред за обжалване на задочните решения и право на преглед срещу тях при наличие на пречки от обективен характер за невявяване на ответника. Компетентен както по касационното обжалване, така и по прегледа е бил окръжният съд, като непосредствено по-горестояща инстанция. Отмяната на отзива като защитно средство срещу задочно решение с измененията на ЗГС през 1897 г. е критикувана от процесуалистите⁴⁷ с аргумента, че чрез нея ответникът се лишава от първа инстанция в производството, а може би и от единствена инстанция при дела с нисък материален интерес.

При реформата на ЗГС от 1930 г., когато той получава нова редакция и номерация, се уреждат предпоставките за издаване на неприсъствено решение(чл.чл. 464-470 ЗГС), като режимът му е аналогичен на режима за атакуване на класическо присъствено решение. Това дава основание на теоретичите да твърдят, че ЗГС „не познава неприсъственото решение като особена категория” и да дадат предложение за премахването на института като излишен при бъдеща законодателна реформа⁴⁸.

ГПК от 1952 г. не познава неприсъственото решение. Пасивното поведение на ответника срещу иска и неучастието му не може да доведе до т.нар. ”неприсъствено решение”⁴⁹.

3. Нормативна уредба:

На страната, срещу която е постановено неприсъствено решение, законодателят е предоставил две самостоятелни и взаимноизключващи се средства за защита. Това са производство за отмяната му, уредено в чл. 240, ал.1, по което е компетентен „въззивен съд”, и нарочният иск по ал. 2 от същата разпоредба. Преценена с оглед известните историко-правно и уредени сравнително-правни средства за защита, разпоредбата разкрива съществени различия, което с основание дава право на някои автори да характеризират защитата по действащия ГПК като „уникална”⁵⁰.

⁴³ Параграф 342 ZPO

⁴⁴ Baumbach,Lauterbach,Alberts,Hartmann,Zivilprozessordnung,Muenchen,1996,S.1167 ff.

⁴⁵ Rosenberg,Schwab,Gottwald,Zivilprozessrecht, 15.Auflage,1993, S.608.

⁴⁶ Проф. Абрашев, П., Съкратен курс по гражданско съдопроизводство, випуск I, София, 1920 г., стр. 263.

⁴⁷ Проф. Абрашев, П., цит. съч., стр. 264

⁴⁸ Проф. Силяновски, Д., Гражданско съдопроизводство, т.II, Трето издание, София, 1948 г., стр. 83.

⁴⁹ Проф. Сталев, Ж., проф. Мингова, А., Полова, В., Иванова, Р., Българско гражданско процесуално право, Осмо допълнено и преработено издание, София, 2006 г., стр. 226.

⁵⁰ Иванова, Р., Пунев, Бл.,Чернев, С, Коментар на новия Граждански процесуален кодекс, София, 2008 г., стр.348.

4. Разграничение между способите за защита срещу неприсъствено решение:

Отмяната като средство за защита срещу постановено неблагоприятно неприсъствено решение, предвидена по чл. 240, ал. 1 от ГПК е приложима, когато страната е била лишена от възможността да участва в производството поради нарушение на процесуалните правила, изрично уредени като основания в т. 1-3 от този текст. Подаването на молба за отмяна в тези случаи цели да постигне ефекта на възобновяване на първоинстанционното производство по делото, което да започне от онова действие, което е било опорочено при първоначалното му разглеждане.

Исковият път за защита срещу неприсъствените решения, уреден в чл. 240, ал. 2 от ГПК е насочен срещу неправилността на решението по същество и е приложим само при наличие на предпоставките, посочени в този текст. Целта на иския път за защита е всъщност „преразглеждане“ на материалния спор по същество, с провеждане на състезателен процес и вземане предвид на новооткритите обстоятелства или новите писмени доказателства, предпоставки за допускане на исковата защита срещу неприсъственото решение.

От тези разлики както в предпоставките на двете форми на защита, така и в производствата по тях, следва, че те не могат да се кумулират и страната при наличие на определени предпоставки не може да избира от коя от тях да се възползва.

5. Отмяна на постановено неприсъствено решение

5.1. Предпоставки: Производството по отмяна на постановеното неприсъствено решение по чл. 240, ал. 1, т. 1-3 от ГПК е специфично и макар да не е подробно уредено в ГПК, като процедура е аналогично на производството по отмяна пред ВКС по чл. 306 от ГПК при наличие на основанията по чл. 303, ал. 1, т. 5 от ГПК, като законодателят е посочил отклоненията от него. Производството за отмяна по чл. 240, ал. 1, т. 1-3 от ГПК е приложимо, когато, вследствие нарушаване на съответни процесуални правила, е допуснато нарушение на правото на защита на страната в първоинстанционното производство, в резултат на което се е достигнало до постановяване на неблагоприятно за нея неприсъствено решение. Общото между посочените в чл. 240, ал.1 от ГПК основания за отмяна на неприсъственото решение е липсата на вина за неучастието в производството на страната, срещу която е постановено неприсъствено решение. Тя е била лишена от възможността да участва в производството по делото, по което е постановено неприсъствено решение, вследствие обективни причини или допуснато процесуално нарушение.

5.2. Компетентен съд: молбата за отмяна по чл. 240, ал.1 от ГПК се разглежда от въззивния съд по изричното разпореждане на закона, тъй като производството по отмяна в този случай има специфичен предмет: първоинстанционно неприсъствено решение. Производството обаче пред въззивния съд не е въззивно, а контролно-отменително⁵¹. То е със състезателен характер, което налага връчване на молбата за отмяна на насрещната страна и предоставянето ѝ на срок за отговор по нея, преди изпращането ѝ на компетентния въззивен съд. Въпреки липсата на законодателна уредба, поради състезателния характер на производството и в съответствие с чл. 9, ал.3 от ГПК, на страната, за която е неприсъственото решение е благоприятно, следва да се предостави възможност за становище по молбата за отмяна. Производството се развива в открито заседание, с призоваване на страните. Предмет е установяване правото на страната да отмени постановеното срещу нея неприсъствено решение, т.е. установяване и доказване на фактическия състав на твърдяното с молбата за отмяна основание по т.1-3 от чл. 240, ал.1.

⁵¹ Иванова, Р., цит.съч., стр. 349

5.3. Специфичен е и срокът за подаване на молба за отмяна и началния момент, от който започва да тече. Молбата за отмяна по чл. 240, ал. 1 от ГПК следва да се подаде в преклузивен едномесечен срок. Този срок, за разлика от срока по чл. 305, ал.1, т.5, започва да тече от момент, определен с обективен факт - връчване на неприсъственото решение на страната. Има съществена разлика между началния момент на срока за отмяна, предвиден в чл. 305, ал.1, т. 5 и този по чл. 240, ал.1 – по чл. 240 е обективен – връчване на неприсъственото решение на страната, поради което е правилна практиката, която възприема това тълкуване⁵². Безспорно от съпоставката между текстовете на чл. 303, ал.1, т.5 и срокът за тази отмяна, уреден в чл. 305, ал.1, т.5 от ГПК, и разпоредбата на чл. 240, ал.1, следва изводът, че при отмяната на неприсъствено решение законодателят не е придал на узаването за постановеното решение правно релевантно значение. В тази специална хипотеза течението на срока е обусловено императивно от действителното връчване на решението на страната, срещу която е постановено. Приравняването на понятията "връчване на неприсъствено решение" по смисъла на чл. 240, ал.1 на "узаване на решението" по смисъла на чл. 305, ал. 1, т. 5 от ГПК ми се струва недопустимо.⁵³ Положителното в практиката е изразеното становище, че за да е налице начало на едномесечния преклузивен срок по чл. 240, ал.1 от ГПК, следва неприсъственото решение да е връчено на страната, и то не чрез залепване на уведомление по реда на чл. 47 от ГПК, а чрез другите предвидени в процесуалния ни закон способи⁵⁴. Същевременно, някои от съставите на ВКС приемат, че за установяване редовното връчване на неприсъственото решение, са допустими всички способности на връчване, връчването на друго лице по реда на чл. 46, ал. 1, както и прилагане фикциите за редовност на връчването, установени в чл. 50, ал.2 ГПК⁵⁵.

5.4. Съдът с решение следва да се произнесе само по основателността на молбата, т. е. дали е налице наведеното основание за отмяна на неприсъственото решение. Ако намери молбата за основателна, съдът отменя неприсъственото решение. В този случай, поради характера на производството – контролно-отменително, макар да не е казано изрично в закона, съдът следва да върне делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане. Това е така, защото в производството по отмяна не е предвидено разглеждане на спора по същество от въззивния съд. Да се приеме противното, означава да се смесят две производства - това по отмяна и въззивното в едно, което е недопустимо и да се лиши страната от една инстанция⁵⁶. Смисълът на тази отмяна е да се обезпечи участието на лишената от участие страна в производството още в първата инстанция, което може да се постигне само с връщане на делото за ново разглеждане от първостепенния съд. Производството по отмяна на постановеното неприсъствено решение по чл.240, ал.1, т.1-3 от ГПК е специфично и не е подробно уредено в ГПК, но като процедура е аналогично на производството за отмяна на неправилните влезли в сила решения по чл. 303 ГПК. В чл. 240, ал.1 от ГПК законодателят е посочил само компетентният съд, който разглежда молбата за отмяна на неприсъствено решение, срока за нейното подаване и основанията за нейното уважаване. Това означава, че първоинстанционният съд трябва да администрира подадената въззивна жалба / молба за отмяна/ до по-горе стоящия въззивен съд, след като същата от външна страна отго-

⁵² Определение № 550 от 12.07.2010 г. на ВКС по ч. т. д. № 529/2010 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Бонка Йонкова.

⁵³ В този смисъл си позволявам да не се съглася с обратното становище, изразено в Иванова, Р., цит.съч., стр. 351.

⁵⁴ По аргумент от Опр. № 10 от 5.01.2011 г. на ВКС по ч. гр. д. № 680/2010 г., IV г. о., ГК.

⁵⁵ Опр. № 64 от 26.01.2011 г. на ВКС по ч. т. д. № 19/2011 г., I т. о., ТК; Опр. № 465 от 22.07.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 417/2010 г., IV г. о., ГК, Опр. № 677 от 8.10.2010 г. на ВКС по ч. т. д. № 607/2010 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Бонка Йонкова.

⁵⁶ Така и Иванова, Р., цит. съч., стр.349.

варя на изискването на чл. 260 и чл. 261 ГПК / по аргумент от чл. 306 ГПК /. По допустимостта на молбата, обаче, единствено компетентен да се произнесе е въззивният съд, съгласно чл. 240, ал.1 от ГПК и по аргумент на чл. 307, ал. 1 ГПК. Предварителната проверка на съда по отмяната се отнася по допустимостта на молбата. Ако е подадена срещу решение, което е постановено по общия исков ред, т. е. не е неприсъствено решение по смисъла на чл. 238-239 ГПК, не е подадена от надлежна страна или не е спазен преклузивния срок, предвиден в закона, молбата за отмяна ще трябва да бъде оставена без разглеждане. Първоинстанционният съд обаче няма правомощия да върне подадената молба за отмяна на неприсъствено решение, тъй като компетентен както за допустимостта, така и за нейната основателност, съгласно чл. 240 ГПК, е въззивният съд⁵⁷.

5.5. Режим на постановеното решение от въззивния съд: Практиката на Върховния касационен съд разширява съдържанието на разпоредбата на чл. 239, ал.4 от ГПК, като приема, че необжалваемостта, характерна и изрично предвидена от законодателя ни само за първоинстанционното неприсъствено решение, се разпростира и спрямо решенията на въззивната инстанция, постановено по реда на чл. 240 от ГПК⁵⁸. Аргументите са:

- различен характер на производството – въззивно при обжалването на присъствените решения и контролно-отменително при задвижване на процесуалния способ по чл. 240, ал.1⁵⁹;
- с решението за отмяна на неприсъствено решение продължава разглеждането на спора по същество, като не се прекратява производството по делото, поради което не е необходимо обжалване⁶⁰;
- решението на въззивния съд по отмяната не е по характера си въззивно решение по смисъла на чл. 270-272 ГПК и на това основание то е изключено от обхвата на касационния контрол⁶¹;
- Отмяната на неприсъственото решение не съставлява стадий от исковия процес, тъй като неприсъственото решение е необжалваемо /чл. 239, ал. 4 ГПК/ и самостоятелната, макар и неизчерпателна уредба на правилата за тази отмяна, би довела до извод за близост по-скоро с производството по извънредната отмяна на влезли в сила решения по чл. 306 ГПК⁶².

Същевременно, въпреки, че отрича възможността за касационно обжалване на решението на въззивния съд, постановено по реда на чл. 240, ал. 1, ВКС в практиката си допуска да се обжалва по реда на касационното обжалване определението за прекратяване на производството, което се постановява по реда на чл. 238, ал. 2 от ГПК, което безспорно е и правилно⁶³. По този начин се оказва, че е гарантирано триинстанционно разглеждане на производството по частна жалба срещу определението за прекратяване на производството, постановено по реда на чл. 238, ал. 2 от ГПК, докато при отмяната на неприсъственото решение защитата се изчерпва с едноинстанционно разглеждане.

5.6. Склонна съм да подкрепя практиката на ВКС, в която, макар и изолирана, се приема, че е допустимо касационно обжалване на решението на въззивния

⁵⁷ Така и Опр. № 50 от 20.01.2011 г. на ВКС по ч. т. д. № 636/2010 г., I т. о., ТК.

⁵⁸ Позволявам си да изразя несъгласие със становището на колегата Красимир Влахов, с което той поддържа, че „на общо основание решението на въззивния съд не подлежи на обжалване, тъй като същото е постановено в извънinstanciонно производство за отмяна, а не е въззивно решение“ в : Влахов, Кр., Актуални проблеми на новия Граждански процесуален кодекс, София, 2009, стр. 70.

⁵⁹ В този смисъл Опр. № 5 от 2.02.2011 г. на ВКС по т. д. № 573/2010 г., II т. о., ТК.

⁶⁰ Опр. № 122 от 3.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 457/2011 г., I т. о., ТК.

⁶¹ Така Опр. № 148 от 11.04.2011 г. на ВКС по ч. гр. д. № 6/2011 г., I г. о., ГК.

⁶² Вж. в този смисъл Опр. № 9 от 8.02.2010 г. на ВКС по т. д. № 799/2009 г., I т. о., ТК.

⁶³ Така Опр. № 153 от 19.04.2011 г. на ВКС по ч. гр. д. № 87/2011 г., II г. о., ГК.

съд, постановено по реда на чл. 240, ал.1 от ГПК, с което е оставена без уважение молбата за отмяна на неприсъственото решение. Според разпоредбата на чл.239, ал.4 от ГПК, единствено самото първоинстанционно неприсъствено решение не подлежи на обжалване, а в чл. 240, ал. 1 ГПК не се съдържа изрична забрана за обжалване на решението по отмяната⁶⁴. Още повече, че е безспорно, че производството по установяване предпоставките на правото за отмяна пред въззивния съд е със състезателен характер, решението на съда по отмяната не е неприсъствено⁶⁵, поради което не би следвало по аналогия да се приложи текстът на чл. 239, ал.4 за неговия режим⁶⁶.

6. За съотношението между отмяна на неприсъствено решение и отмяна по чл. 303 от ГПК: Типичното производство за отмяна, предвидено в чл. 303 от ГПК, предполага постановено неправилно влязло в сила решение, срещу което е изчерпан инстанционния ред на защита. Ето защо, с разпоредбата на чл. 303, ал.3 от ГПК законодателят ни въведе разграничение в приложното поле на отмяната по чл. 240, ал.1 и тази по чл. 303, спрямо неприсъственото решение. Анализът на правилото показва, че за неприсъственото решение е предвидена специфична отмяна – тази по чл. 240, ал.1, чиито основания са изчерпателно уредени в т.1 до 3 на разпоредбата. Там, където са налице основанията за приложение на специфичния способ за отмяна на неприсъственото решение, се изключва приложението на общия способ на отмяна по чл. 303. Подобно е съотношението между отмяната по чл. 303, т.5 и тази по чл. 304 - те се отнасят една към друга като общ към специален ред за защита. Положителното след това разграничение е възприетото в практиката становище, че е възможно преквалифициране на молбата за отмяна, подадена по реда на чл. 303, ал.1, т.5 от ГПК срещу неприсъствено решение, когато тя попълва фактическия състав на молба по чл. 240, ал.1 от ГПК, с последиците на изпращане от ВКС на делото за разглеждане от компетентния въззивен съд⁶⁷. С основание съставите на ВКС допускат субсидиарно приложение в тези случаи на чл. 118, ал.2 от ГПК, тъй като се касае не за несъществуващо право на отмяна, а за ненадлежащото му упражняване, пред съд, който не е компетентен да я разгледа по правилата на функционалната подсъдност⁶⁸. Така последиците на молбата за отмяна, подадена пред некомпетентен съд, се запазват и с това се осигурява правото на защита на страната, срещу която е постановено неприсъствено решение. Според практиката на ВКС, молбите за отмяна на решението на въззивния съд, постановено по реда на чл. 240, ал.1 ГПК, подадени на основание чл. 305, ал.1, т.5 от ГПК, се оставят без разглеждане като процесуално недопустими, на основание чл. 303, ал.3 от ГПК⁶⁹, поради изчерпване на процесуалния ред за защита срещу неприсъствено решение .

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Критичният анализ на текстовете, посветени на отмяната като средство за защита срещу неприсъствено решение и на близо тригодишната практика по приложението им, позволява да се направят следните изводи и предложения *de lege ferenda*:

1. Необходимо е законодателят ни да уреди чрез изрични текстове или препращане към съответните разпоредби на чл. 306 съдържанието, последиците от нередовността и администрирането на молбата за отмяна на неприсъствено решение по чл. 240 ГПК. Законодателната уредба трябва да включи и правила относно

⁶⁴ В този смисъл Опр. № 73 от 7.02.2011 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1/2011 г., IV г. о., ГК.

⁶⁵ Иванова, Р., цит.сч., стр.351.

⁶⁶ В обратен смисъл е становището на Влахов, Кр., цит. сч., стр. 70.

⁶⁷ Така Опр. № 143 от 14.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 537/2011 г., I т. о., ТК; Решение № 44 от 11.03.2010 г. на ВКС по т. д. № 775/2009 г., II т. о., ТК.

⁶⁸ Опр. № 212 от 26.03.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1439/2009 г., IV г. о., ГК.

⁶⁹ В този смисъл Опр. № 7 от 12.01.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1943/2009 г., IV г. о., ГК.

производството пред въззивния съд, за да не се налага практиката поради законовата празнота да прилага по аналогия текстовете от отменителното производство по чл. 303 и сл. пред ВКС.

2. Режимът на решението на въззивния съд по молбата за отмяна следва да бъде предмет на уредба. В случай, че поради контролно-отменителния му характер се приеме, че то не може да е предмет на касационно обжалване, е необходима изрична законова разпоредба в този смисъл.⁷⁰ Понастоящем, поради обстоятелството, че решението на въззивния съд по молбата за отмяна на неприсъствено решение не е сред решенията, изключени от касационен контрол по чл. 280, ал.2, практиката по принуда разширява обхвата на разпоредбата на чл. 239, ал.4 и спрямо това решение, въпреки че то е постановено в състезателно производство.

ЛИТЕРАТУРА

1. Baumbach, Lauterbach, Alberts, Hartmann, Zivilprozessordnung, Muenchen, 1996;
2. Rosenberg, Schwab, Gottwald, Zivilprozessrecht, 15. Auflage, 1993;
3. Проф. Абрашев, П., Съкратен курс по гражданско съдопроизводство, випуск I, София, 1920 г.;
4. Проф. Силяновски, Д., Гражданско съдопроизводство, т. II, Трето издание, София, 1948 г.;
5. Проф. Сталев, Ж., проф. Мингова, А., Попова, В., Иванова, Р., Българско гражданско процесуално право, Осмо допълнено и преработено издание, София, 2006 г.;
6. Иванова, Р., Пунев, Бл., Чернев, С, Коментар на новия Граждански процесуален кодекс, София, 2008 г.;
7. Влахов, Кр., Актуални проблеми на новия Граждански процесуален кодекс, София, 2009.

За контакти:

д-р Таня Панайотова Градинарова, Катедра "Частноправни науки", Юридически факултет, Русенски университет "Ангел Кънчев", тел:.....e-mail: t.gradinarova@abv.bg

⁷⁰ Каквото е изричното правило на пар.6 от чл.94 от Процедурния правилник на Съда на Европейските общности.